

vel god, men til dette Tilskud vil vi ikke være med, saa maa jeg dog have Lov til at sige, at saa er det dette Ting, som støtter dette Standpunkt, som har Ansaret for, at Loven ikke kommer igennem. Herom kan der ikke være fjerneste Tvivl. Jeg forstaaer ikke, hvorledes eller hvorfor man her i Tinget overfor en enstemmig Folketingsbeslutning om et Spørgsmaal, med Hensyn til hvilket ikke et eneste Medlem af det ærede Medlems Parti i Folketinget har rejst fjerneste Tvivl, vil stille det op som Hovedspørgsmaalet i denne Sag. Hvis det havde drejet sig om et af de Forhold, hvorom der tidligere havde været Uenighed, nu vel, saa var det jo en anden Sag, men naar man nu pludselig rejser Spørgsmaal, hvorom der ikke før har været Tvivl, maa Ansaret for, at Loven ikke gennemføres, hvile paa dem, der rejser det, og det rejses pludselig nu i Dag af det ærede Medlem.

Stilling: Jeg maa indrømme, at Ministeren forsvarer sine Embedsmænd, jeg havde nær sagt bedre, end Forsvarsministeren gjorde det forleden, og mere kan man jo dog ikke forlange, men Argumenter for Forsvaret hørte jeg ikke noget til, og af Mangel paa Argumenter blev Ministeren grov og begyndte at klassificere Medlemmerne. Nu behøver man heldigvis ikke at bryde sig meget om en Ministers Mening om den enkelte Rigsdagsmand, den kan man tage sig let, og jeg tager mig det meget let, hvilken Mening Ministeren har om min Betydning som Rigsdagsmand. Jeg har kun det at sige, at jeg ved godt, at Ministeren ikke har meget tilovers for Haandværkets og Industriens ledende Mænd, det har han vist ved en anden Lejlighed, men Sympatien er rimeligvis gensidig, og som Følge deraf skal jeg blot slutte med at sige, at jeg tager mig det meget let, hvad Mening Ministeren har om min Betydning, om han mener at behøve at tage Hensyn til mig eller ej. Jeg tror, at de fleste af Landstingets Medlemmer tager lige saa meget Hensyn til mine Udtalelser som til Ministerens.

Dalsgaard: Den højtærede Minister udtalte, at hans Skrivelse af 26. Januar 1914, som jeg citerede, var ganske i Overensstemmelse med den Opfattelse, som Sygekasseinspektøren havde gjort gældende i 1900 i et Cirkulære. Jeg beklager, at jeg ikke har dette ved Haanden, og det er muligt, at Ministeren har Ret. Jeg har

nu forstaaet det saaledes, at Skrivelsen af 26. Januar 1914 forhøjede Grænsen lidt, men jeg kan ikke i dette Øjeblik bevise det; det er muligt, at Ministeren har Ret; men jeg forbeholder mig muligvis senere at komme tilbage til denne Sag, naar jeg har faaet Ministerens Skrivelse sammenholdt med det nævnte Cirkulære. Men naar Ministeren udtalte, at hans Udtalelser her kun var et Grundlag og ikke var det endelige, og at der følgende ikke var nogen Grund til at nære nogen Betænkelighed, kan jeg ikke give Ministeren Ret. De Ord, han her udtalte, er Udtryk for hans Opfattelse af, hvorledes § 6 skal forstaaes, og det var det, der havde gjort mig betænkelig ved at lade § 6 staa i den Affattelse, den nu har, men jeg haaber, at vi kan enes om en ny Affattelse, som er mere betryggende fra mit Standpunkt.

Bramsen: Hvis den højtærede Minister havde sagt, at han ikke kunde gennemføre dette Lovforslag uden den af Folketinget vedtagne Forhøjelse af Statstilskuddet, skulde jeg ikke have returneret hans Ytringer, men han sagde, at han lagde Ansaret paa os. Det kan ikke hjælpe, at Ministeren vil sige, at vi skal have Ansaret, naar en Sag strander, fordi vi modsætter os nogle Bestemmelser, som tages af Folketinget; for hvad skulde vi ellers gøre heroppe, naar vi ikke havde Ret hertil? Der er dog muligvis en Maanedstid eller et Par Maaneder endnu, i hvilken det ikke er Landstingets Opgave at være et Ekko af det Folketing, som sidder dernede. Der bliver nok gode Tider for Ministeren i saa Henseende, Tider, da Landstinget vil vedtage alt muligt, som bliver vedtaget nede i Folketinget, som atter vedtager uden finansielle og andre Betænkeligheder. Men det er der jo ikke endnu, og saa længe det ikke er der, er vi jo nødsagede til at gøre vor Pligt, og derfor er det ikke vort Ansvar, at Ministeren ikke kan gennemføre det Statstilskud, som han selv har foreslaaet mod sin egen Kommissions Betænkning nede i det andet Ting. Nej, jeg har i mine seneste Udtalelser begrundet vor Utilbøjelighed til at gaa til et forhøjet Statstilskud af ca. 1/2 Mill. Kr. til Sygekasserne, fordi det ikke er nødvendigt for at tilvejebringe en Reform af vor Sygekasselov, og fordi vi ikke har Raad til det. Den højtærede Minister har ikke begrundet Nødvendigheden af sin Fordring om Forhøjelsen og har ikke begrundet, at Statskassen skulde have Evne til at bære den. Og under